

1981 יולי

• קיי חשתיא •

• גלייו חסי' 74 •

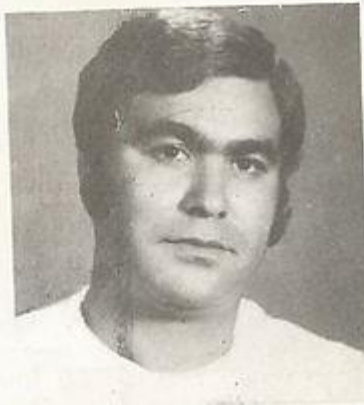
• עתון ליימתי ועובדי .אל-ים •

יום אל ים

זרקור על...

טבח ראשי דוד זגורי

או במקום עקרת הבית. צריך לתת לימא יחס אישי. להתחשב בטעם שלו. עם קצו התחשבות בבנאדם אתה משנה לו את כל החיים באניה. אם מישהו לא אוהב אוכל מסויים. תן לו משהו אחר. את תעשה מזה ענין גדול. יש טבחים שאומרים: חביבתי, זה מה שיש. תרצה תאכל, לא תרצה אל תאכל, זה לא מסעדה אלא קרט פה. אני לעולם לא אגיד ולא אחז שוב דבר כזה. אני יודע שבקצת התאטצות, כשבמקום ביציה אני אעשה לו חביתה, או להיפך, אני עושה ימאי מבי סוט. בכלל, צריך להיות בנאדם בכל שטח. בפרט בטבחות על האניה. שזה עולם מיוחד.

עכשיו אני בחופשה. כשאגמור את ה-חופשה אעלה על איזה אניה שיגידו לי. אתי אין בעיות. כולם יודעים. אבל אל תחשוב שאני סתם פראייר שרק נותן. תמורת היחס שלי אני מקבל יחס. אני יודע שכל בקשה שלי, אם היא הגיונית, יקבלו אותה תיכף ומיד. לא יעשו לי בעיות. אם אצטרך עזרה — יתנו לי את המכסימום. מה שעושה את חברת אל-ים למיוחדת זה היחס האישי לימאי יחס שולחים מתנות לבני המשפחה. שום דבר מיוחד. פה חולצה. שם כובע. ואני בא לחופשה ובשבת אומר למשפחה הולכים להתרחץ בים. וכולם מופיעים לי פתאום עם חולצות. אל-ים" וכובעים "אל-ים". אני שואל מאיפה השתם והם אומרים מה זאת אומרת מאיפה. החברה שלחה לנו. אז ככה לא רק אני מתגאה במקום העבודה שלי. גם המשפחה מתגאה. ותאמין לי. זה נותן לך הרגשה מצויינת."

כאמור, אנו פוגשים את זגורי בחופשת החוף שלו והוא אינו יודע עדין לאיזה אניה ישבצו אותו. "מה שבא, ברוך הבא. — הוא אומר בחיוך — אבל אם ישאלו אותי לאיזה אניה, אני אגיד לאניה שעליה הציף" סטיוארט הוא גבי לוסקי. תשאל למה, אני אגיד לך. עשיתי אתו שבע הפלגות וזה היה תענוג אישי לעבוד אתו. אנחנו ראש אחד. גם הוא מסתכל על הצוות כמו על בני אדם שצריך להתחשב בהם. להקל עליהם. איך להסביר לך? זה לעבוד לא רק לפי התקנות, אלא גם לפי הלב."

"אתה שואל למה הפסקתי בזמנו את העבודה באל-ים? אני אגיד לך דוגרי. תיכף אחרי שהתחנתי, זה היה בסוף 66, אמרו לי תעלה על "הר רמון". יוצאת זוטי לטרמפ. 15 חודש. אין בעיות, אמרתי, 15 חודש, 20 חודש, כמה שצריך. אבל מה! רק עכשיו התחנתי, אז תנו לי לקחת את אשתי היה שם אחד בכוח אדם קראו לו אורי. התעקש שאני אסע לבדו, ראיתי שאין על מה לדבר, שלקחת את האשה ל-15 חודש זה לא הולך, וכרטיס טיסה לסוף העולם היה יקר מידי, אז הלכתי לעבוד במקום אחר.

דוד זגורי, גבר בן 39. עד לאחרונה טבח ראשי על ה"צ'רד", חזר בסופו של דבר ל"אל-ים" ונראה כי שני הצדדים שבעי רצון לחלוטין. דוד זגורי עלה ממרוקו בשנת 1959. כרבים אחרים לא היו לו כל קשר וזיקה אל הים ואל עולם הספנות. את שרותו בצה"ל עשה בחילירגלים ולאחר שיח' ורוו השיג עבודה ב"דשנים". "יום אחד, — מחייך זגורי — נמאס לי מהעבודה הזאת. החלטתי ללמוד מקצוע. מפעיל מחפר זה היה ענין גדול באותם הזמנים. הלכתי למשרד העבודה, להפנייה מקצועית. ביקשתי שישומו ארתי בקורס למפעילי מחפרים. אמרו לי אין קורס כזה. אבל יש. למשל, קורס למלצרים וטבחים. זה גם כן הלך טוב באותם הימים. לא היה לי כל מושג במלצרות ואיך עובדים טבחות, אבל החלטתי לתפוס מקצוע. וכך הגעתי לי קורס שהתקיים בבית יורדי ים בחיפה. זכרתי הקורס שאל אותי מה עם נסיון קודם. אמרתי לו את האמת: אפס. הי פרצוף שלו לא נראה לי שמח במיוחד. אמרתי לו: תראה, אני אומר לך את האמת שבהיים שלי לא הייתי בתוך מטבח, אבל תן לי שאנס. אם נראה שזה לא הולך, אני עוזב בשקט את הקורס. הסכים. לקחתי את עצמי בידיים. אחרי שלושה חודשים היה המבחן הראשון.

קיבלתי ציון לגמרי לא רע. כעבור שמונה חודשים יצאתי להשתלם בבית דולפין בשבי"ציון. חזרתי לחיפה לבחורנות ויצאתי עם תעודה לגמרי לא רעה. "עכשיו היה לי מקצוע בחיים. הייתי צעיר. רציתי לראות עולם ולחטוף כסף וכך הגעתי לעבודה בים. הגעתי לחברת "אל-ים". האניה הראשונה שלי הייתה "הר-כנען". בסוף 66 התחנתי. אחר כך בא הסיפור הזה עם הטרמפ ל-15 חודש בלי האשה. זה גרם לי שירדתי בכלל מהים. הלכתי לעבוד בבתי מלון. "ב-77 החלטתי לחזור לים. הייתי כבר אב לשניים ורציתי לעשות יותר כסף. ידעתי מהנסיון שבים, מי שיוודע לשמור על עצמו, יכול לחטוף הרבה. החלטתי לנסות ב"אל-ים". למרות שני אלצתי לעזוב אותם זכרתי שזאת הייתה חברה טובה. שרוב המנהלים שלה היו בני אדם, שהימאי שם קיבל יחס אישי. קיבלו אותי תיכף ומיד. עליתי על ה"כרמל", אחר כך עברתי למיכליות. מאז אני עובר מאניה לאניה לפי הצורך של החברה. את העבודה שלי אני אוהב וכל הזמן יש לי סיפוק ממנה. לחטוף חוסכים, אז מה חסר לי? אני לא רק נותן יחס. אני גם מקבל. מפני שאני יודע שהתפקיד של הטבח באניה זה לא רק לבשל את האוכל לפי התכנית. טבח באניה צריך להיות גם קצת במקום ההורים.

טיולים, טיולים, טיולים

הרבות רק משלים את התמונה. לא לשוא אומרים כי זוהי אחת הדרכים היפות בעולם.

באמלפי ירדנו לאכול צהרים במסעדה השוכנת אף היא לחוף הים ושכבר קודם הומונו מקומות עבורינו.

מדושנים מהארוחה חזרנו לנאפולי ל- אחר חניה בסורונטו לשתית קפה. זה היה יום מוצלח שעשה הרבה בשביל הנפש.

על אותו טיול מספרים רחמים ג'נאח ודני אגסי:

יש טיול. אין טיול. כרגיל מנסים לנחש אבל בסוף חלק מהצוות צדק. יש טיול. המסלול של הטיול הוא אחד המסלולים הקבועים לטיולים מאורגנים וגם אחד הטיולים המעניינים ביותר. זאת נוכחנו לדעת בתום היום. זמן יציאה נקבע ל- 08.30 אבל כרגיל כאשר כולם באוטובוס נמצא הבחור ששכח מצלמה או סודר. אבל ב- 08.45 האוטובוס זו.

החנה ראשונה — מוזיאון של כל מיני עבודות יד ותכשיטים. מקום די מעניין, אולם, לעומת התחנה השנייה

נסיעות ארוכות, טלטולים ממושכים ומעייפים, עבודה קשה ובעיות של שיגרה, כל אלה הם כמובן לחם חוקנו.

האם תמיד צריך לכתוב על עבודה, על טלטולים ועל אוכל האם שכחנו, כבר, שיש לנו מצלמות ושלפעמים לוקחים יום חופש אחד ונוסעים לתייר?

אז האלחוטן אביחיל לדני המנוען רחמים ג'נאח ודני אגסי כתבו משהו, וגם שרה רוטזויד, אשתו של משה רב השמנים, העלתה על הנייר את חוויותיה:

מספרת שרה:

משם המשכנו לפומפי. סירנו בין שרידי העיר העתיקה. שנהרסה מהתפרצות הר הגעש "וויוב" ובעזרת שני מדריכים שנילוו אלינו האחד דובר ספר" דית והשני דובר אנגלית למדנו קצת על ההסטוריה של המקום ועל אורח חייהם של האנשים באותה תקופה. זה היה כמו שעור טוב בהסטוריה.

משם המשכנו לאמלפי, בכביש צר שבו למעלה מ-1000 פיתולים. הכביש סלול לאורך החוף, מצד ימין של הדרך ניש" אים הרים מכוסים צמחיה ועצי לימונים לרוב, ואילו מצד שמאל נשקף נוף המק" סים של הים וצוקים הנכנסים לתוכו ויוצרים פיורדים, ומראה סירות הדיג

הסי ואליאנט יוצאת למבדוק בנאפולי. הצטרפתי אל בעלי במטרה לנוח קצת ולטייל קצת באיטליה.

לאחר 4 ימים בנאפולי הודיע לנו רפי, רב החובל, כי אורגן טיול לפומפי. יצאנו רוב אנשי הצוות ומספר משפחות באוטובוס שחיקה לנו בנמל לכיוון פומפי. התחנה הראשונה היתה בבית מלאכה לעבוד צדפות, לאחר הסבר קצר על תהליך הפיכת הצדף לחפץ נוי הוכנסנו לחדר שהוא בעצם מוזיאון ובו מוצגים וחפצי נוי רבים העשויים צדפים. בגלל גובה המחירים במקום הסתפק הצוות בקניית קפה ממכונה אוטומטית ובמראה עינים בלבד.

אחד פחות":

השמועה פשטה כאש בשדה קוצים ואמתה לבסוף, נוסעים לברזיל!!! כמו תמיד ניגשים אל הוותיקים והי-מנטים שבינינו לשאול, ללמוד ולדעת את אשר כחידה לכולנו.

קצת אינפורמציה כללית! כמדינה הגדולה ביותר בדרום אמריקה, הן ב" שיטחה והן באוכלוסייתה, משתרעת כארבעת אלפים מיל לאורך וכנ"ל לרוחב במקום הרחב ביותר, מיושבת ברובה ברצועה צרה של כמתאים מיל לאורך החוף המזרחי. האוכלוסיה מורכבת ברוב מה מתערובת של אירופאים ופורטוגזים לשעבר בחלקם וילידים מקומיים, והתור צאה נפלאה ומושכת עין, במיוחד לגבי הנשים שבהם.

המשטר לכאורה נשיאותי, אך למעשה שולט הצבא, ביד חזקה באנשים, שהם ברובם חסרי אמביציות ומסתפקים ב" מועט כל עוד ניתן להם הקרנבל האגדי שבו הם מתפרקים ומספקים את יצריהם בכל דרך העולה בדעתם ובאישור שליטונות הצבא, המונעים רק מרידות והת"קוממויות. הובתי לציין שנשיאם, כנראה באישור הממונים עליו, הבטיח לעם בחירות חפשיות לפרלמנט בשנת 1982.

דבר הנראה אוטופי במקצת. מיותר לציין שהמדינה היא פרימיטיבית בדרכה שלה, כשישים אחוז אינם יודעים קרוא וכתוב וחיים מתחת לקו

אחת הדרכים היפות בעולם, הנסיעה היא בגובה של 10-400 מטר מעל פני הים. הנהג אולי לא נהנה כמונו אבל בתוך האוטובוס נשמע רק תיקתוק המצלמות. לאחר שעה הגענו לאמלפי, זהו כפר נופש יפהפה, הכולל חופי רחצה ומסעדות, והיופי האמיתי של הכפר בואת שהכפר בנוי על מדרון תלול וגולש עד המים. באמלפי ישבנו לסעוד ארוחת צה"רים שכללה כמוכן ספגטי כמנה ראשונה ולאחר מכן פירות ים ויין. לאחר הארוחה יצאנו להסתובב כשעה בעירה בצורה לא מאורגנת כדי שכל אחד יהנה בדרך שלו מהמקום היפהפה הזה.

לאחר שעה, עלינו לדרך 1001 הסיבובים גים כדי לגמור את כל הסיבובים ול" הגיע לסורנטו. ושם חזרו שוב המצלמות לצלם נוף שאין מלים לתאר אותו. הגענו לסורנטו ב"4 אחר הצהריים עייפים מהסיבובים, מנוחה של שעה וקצת פלברה על מה שהיה. סורנטו היתה כנראה גם עייפה והכל היה נעול ישבנו בקפטריה נחמדה לשתי קפה ובשעה חמש היינו בדרך חזרה לאניה. הגענו עייפים סתוטים מרוצים ומודים למארג"נים על טיול מהנה שכזה. תודה רבה.

* * *

האלחוטן, אביחיל לדני שהיה באותו זמן בקצהו השני של כדור הארץ מביא לנו את רשמיו וצילומיו מברזיל ובעיקר מריודדה:זנירו והוא קורא לזה, "חורף

שלנו המוויאון נשכח. תחנה שניה פומפי, על פומפי ידענו כמו כולם רק מהספורים ומשעורי ההס"טוריה בבית הספר.

פומפי היתה עיר שאוכלסה 25000 תושבים. בפעם הראשונה נפגעה פומפי על ידי רעידת אדמה בשנת 62 לספירה ובפעם השניה ואחרונה בשנת 75 לספירה כתוצאה מהתפרצות הר הגעש וווייוס כוסתה כליל פומפי בלבה רוחחת בגובה 7 מטר. המקום מאלף, ועם מדרוך טוב כשלנו יכולנו להסתובב ברחובות העיר כל היום אולם הזמן היה קצר והמלאכה מרובה. בעזרת המדריך עוברים על כל המקומות החשובים בעיר כמו הכיכר המרכזית ומשם לבית הרחצה הכוללים חדר מים קרים, פושרים וחדר אדים. ושם אנו רואים דבר מוזעזע: בתוך שתי ריבות זכוכית נפרדות היו שתי גופות עטופות בלבה יבשה ושומרים עד היום על פני הגופות ולפי תנועות הידים אפי"שר להרגיש את האימה והפחד שהיו מנת חלקם של שני אנשים אלה רגע לפני המוות, ומשם, עוברים לראות את ביתה של משפחה אצילה. בדרך עברנו דרך ה"דאון טואון" של פומפי, כל בתי העסקים בתי הבושת המפוארים וגם בארים ומסעדות. לאחר שעתיים מהנות ומאלפות יוצאים לדרך לאמלפי. הכביש לאמלפי נקרא כביש 1001 הסיבובים. למרות שישנם שם 1200 סיבובים, זו

העוני, אך משום מה ללא מרירות וטענות. ארבעים אחוז האחרים המורכבים ממעוט משכילים ומהכת השלטת המני הלת את המדינה הענקית המכילה בתוכה אוצרות טבע רבים, נפט, מים ואדמה חקלאית, כשהפוטנציאל הוא עצום ורק חלקו הקטן מפותח ומנוצל. היה מי שהי שווה את ברזיל לארה"ב בתחילת המאה הקודמת.

כמו ארה"ב, גם ברזיל מחולקת לתת מדינות, כשהגדולה ביותר היא אמזוניה, הנקראת גם "החמץ של העולם", בגלל הגיונגלים האדירים שבה המשתרעים על מליוני דונמים, והקטנה אך המיושבת בצפיפות, היא מדינת ריו דה ז'ניירו. יצאנו מהארץ בתחילת החורף, סוף דצמבר. הנסיעה עברה במזג אוויר שקט האופייני למרכז האוקיינוס האטלנטי ששם נושבות רוחות הסחר הקבועות. חצינו את קו המשווה בואכה חופי ברזיל הארוכים, מפורצים ומרהיבים.

יעדנו הראשון לפריקה היה מקום הי נקרא "פאראנגוואה". עיר נמל קטנה וחמודה השוכנת במעלה נהר גדול המוקף בגיונגלים. אמורים היינו לשהות בפאר ראנגוואה כשבוע, אך השבוע הברזילאי הטיפוסי מורכב, כנראה, מ-20 יום, שזה משך שהותנו במקום.

הודות לשיטות פריקה פרימיטיביות הדומות משהו למילוי בריכה בעזרת כוס, את השהות הארוכה במקום ניצלתי, עם עמית למקצועי, לבקר בריו דה ז'ניירו האגדתית.

את הדרך לשם עשינו במטוס אשר לקראת הנחיתה בריו, הג מעל העיר והראה לנו מגבוה את החופים הנפלאים המפורצים לעשרות חופי רחצה מרהיבים עם חול לבן ונקי, גבעות מיועדות וביי ניהם רובעים רובעים, חלקם משכנות עוני וחלקם גורדי שחקים.

תחנתנו הראשונה למחרת בבקר, לי אחר שינה בבית מלון מפוקפק היתה הקורקבדו המפורסם הנראה בתמונה, אשר נראה ומשקף על ריו מכל מקום בעיר. הגובה הוא עצום ורבים שואלים את השאלה למה ומדוע טרחה אותו שליט כל כך קשה, להקים את הפסל במקום שכזה.

המראה מהפיסגה הוא מרהיב ונתן פרספקטיבה מדויקת על גודלה ויופיה של העיר. מכאן אפשר לראות את העיר כמונחת על כף היד, את ה"קופה קבנה",

פנמה ופולטונגו החופים המפורסמים. מכאן המשכנו בסיוור הראות שלנו. ב.הר הסוכר. שם דבר לכשעצמו. המת' נסה לגובה עצום וכאילו שומר ומגן על הכניסה למפרץ הענק הנשקף יפה מי למעלה והמכיל מספר רב של אניות. מכאן גם רואים את הגשר הענק המחבר את שני חלקי ריו שאורכו כ-20 ק"מ מעל הים. כמו כן רואים את איצטדיון המרקנה. הנשקף בכל גודלו. מהר הסוכר המשתכנ המומים ממראות מהחום והלי חות לנוח קצת, בקופה קבנה, החוף הנגהדר, וישיבים להנאתנו ומזינים את עינינו בבנות כרוזל היפסיות המשתז' פות בהמוניהן בבגדי ים מינימליים הי מגלים יותר מאשר מסתירים.

מוכרח לציון ולהוסיף שבזמן שאתם נקשתם בשיניכם בקור, היינו אנו בעיי צומו של קיץ, שמש, ים והכי חשוב כל אותם פירות טרופיים טעימים ומשגעים אשר למעשה היוו את מזוננו היחיד כשהם סחוטים, מסוננים ומגשים כמיץ (סוקו מיסטה — מיץ מעורב) בדוכנים ובבתי הפזורים בהמוניהם.

איך אפשר לבקר בריו בלי לראות, ל"שמוע, סמבה" וזו היתה מטרנתנו בערב. אמנם מולדת הסמבה היא צפונות רריו בסלוודור ובכיסופה, אך בריו אפשר למ' צוא הכל, וזהו עיר התיירים.

שמנו את פעמינו למועדון לילה מפורי' סם ואטרקטיבי. סולאריטי' שמו, וכאן קבלנו את התמורה המלאה לכספנו. בי הנאה וריגוש כל יתוארו. הופיעו לפנינו כ-70 רקדנים ורקדניות בלבוש ססגוני ומלהיב, צבעוני והי עד כדי רצון להת' פרץ לבמה ולהשתתף פיות, ריקודי שמי' הו, חיוור, ואחרים התואמים לאירועים מיוחדים בוצעו לפנינו בקצב מטרף הי מעורר את כל החושים לדרגת ריגוש עצומה. במיוחד בנערות המולטיות שי' ביניהן שהניעו את גופן בקצב משגע, כל הגוף כיהד וכל אבר בניפרד כהרי' מונית וצבע מושלם.

בהפסקת המופע, כשהמנחה בידר לכמה רגעי מנוחה, הוא הגדיל לעשות ושר לפנינו. הבה נגילה' שהוסיפה להתרגשות ולאווירה הנפלאה.

לאחר ליל חלוטות סמבה סוערים בי' קרנו למחרת היום בגן בוטני ענק וירוק, עם עצי ענק, שיחים וצמחים גדולים יקים ומרשימים. הממחישים את מהות הגיונגל העבות, בהמשך שהותנו בכרוזל

בתלבושות מסורתיות ומפוארות אך גם בלבוש חזה ואולי פחות מזה, מתחת או כליווי למפלצות קונסטרוקטיביות ענקיות המסמלות מעמדים שונים מאורעות שר גים בפולחן הקדום.

טבעי ביותר שאת עינינו משכו בחורים ובחורות מולטים יפים בלבוש מינימלי "רקדו", "חירור" אחד אחר השניה ולהפך בצורה ארוטית נהדרת אשר בדרך כלל מהווה את אטרקצית הקרנבל.

מיותר לציון שבתקופת הקרנבל מותר הכל והארץ הענקית הופכת למערבולת של התפרקות יצרים, תוהו ובוהו, אך גם שמחה.

נבל הגדול, ואכן, ה-28 בפברואר הגיע, אך אנו אמורים להפליג למחרת היום, ה-1 במרץ. הקרנבל בברזיל נמשך כח' מישה ימים של הינגות, סמבה, התפרקות אדירה והארץ כמעט מושבת בתקופה זו.

הקרנבל האמיתי נערך בריו דה ג'נירו, סלודור ורספה, כך שלנו, בסנטוס, נכונה מעט אכזבה כשצפינו יחד עם אלפים אחרים במופעים במקום שהוכירו במעט את "הקדלוריע" שלנו בפורים בשנות ה-60.

חבורות חבורות של רקדנים בתחפו" שות ולבוש מרהיב, צעדו בסך בריקוד ושירה לכל תשואות הקהל.

למחרת בבקר הפלגנו, אך בדרכנו צפוי נה אל הולנד הקרה, ראינו בטלוויזיה בשעות הלילה את הקרנבל בריו וכאן הבינונו את פשר האטרקציה ששמה "הקרנבל".

מקורו של הקרנבל הוא בחגיגות שערך אחד השליטים בתחילת המאה ומאו הפך המנהג למסורת.

קבוצות ענק של בתי ספר לסמבה, מועדור גים, קבוצות מאורגנות ויחידים צועדים, רוקדים ומפזזים לאורך מסלול ארוך

היינו כשבועיים בריו הרנדה, שהיא הי נקודה הדרומית ביותר בברזיל ובזאת הסתיימה למעשה הפריקה ונסענו כדי לטעון לסנטוס, העיר המפורסמת בזכות מועדון הכדורגל שלה, עיר הסמוכה לסאן פאולו, שהיא העיר הגדולה ביותר ב' ברזיל — כשמונה מליון תושבים, עיר שנבנתה בעמל רב בתוך הג'ונגל הפראי בעזרת ידע ואנשים מגרמניה.

שני מקומות אטרקטיביים בקרנו בסאן פאולו, האחד זה המוזיאון הזואולוגי לני חשים, והשני הוא יריד אמנויות של הילידים המקומיים המגיחים ובאים מר מעבי הג'ונגל בכל יום ראשון, אל כיכר גדולה בלב סאן פאולו, הם מציגים שם את מעשי ידיהם כמו ציורים מכנפי פרי פרים, פיסול וגילוף עץ, עבודות עור ובעיקר תצוגה של אבני חן כמו האיז' מרלו, ספיר ועוד, המרהיבות ביופיון ובשלל צבעיהן.

באותו יריד גם ניסינו את כיכותינו בטעימת מאכלים מקומיים טיפוסיים, אצין רק את הייחוד והמזכרות בטעמם ובצורת הגשתם.

ככל שהתארך זמן שהותנו בברזיל, ציפנו וקיווינו בכל ליבנו שנשאר לקרי

מגדרון

מצב ס"ב

December 1980

Dear Captain,
 Once again I have great pleasure in sending you my annual Christmas Appeal on behalf of the Royal National Life-boat Institution and I commend it to your unfailing generosity.
 Last year as you will recall we asked for a special effort to start things rolling for a campaign to buy a new Life-boat to be called "MERCHANT NAVY". You will be pleased to hear that this brought a wonderful result and that £50,000 was raised. I am now asking for a similar total this year so that, with £100,000 behind us, the new boat can take shape.
 I feel sure that you will agree that such a boat will give a very real focus for our future fund raising efforts and, with a continuation of your support, this will not be long delayed.
 Enclosed with this letter is an account of a service to a merchant vessel in the dreadful storms of last winter. As a result of the devotion and bravery of Life-boatmen, merchant seamen were saved from death. This story could be repeated time after time in the story of the R.N.L.I. but always the courage of our crews and the excellence of their Life-boats depend on another vital link in the chain — the generosity of our wonderful supporters.
 Do, please, come to our aid again. As always your contributions can be sent direct to me or through your Company Office who have kindly agreed to forward them.
 Every gift will be personally acknowledged and will help to bring that R.N.L.B. "MERCHANT NAVY" one step closer.
 Thank you in advance and Seasonal Greetings to all.

Yours sincerely
Raymond Pope
 Organising Secretary

Royal National Life-Boat Institution
 Borneo House, 62-63 Mark Lane
 LONDON, E.C.3., GREAT BRITAIN

Dear sirs,
 Enclosed herewith please find a Bank Coupon made in your name, in the value of \$170.00 donated by crew members on board this vessel as a response to your circular from December 1980, pertaining the purchase of a new life boat.
 All of us here on board wish you luck and success in your noble undertaking.

Very truly yours,
 M/V "HAR SINAI"
 A. Kuris, Master

AK/—
 cc: Owners
 encls.

- שכמי נטאי — להולדת הבת
- מרדכי שמואל — להולדת הבת
- היים דם ארי — להולדת הבן
- יבנני שלימופיץ — להולדת הבת
- דוד יגור — להולדת הבת
- דוד מורסיאנו — לנשואי בתו
- מאיר פרינטיה — לנשואי
- ג'וני איום בולוס — לנשואי
- מסס רפאל — לנשואי
- לילי שיפן — לנשואי בתה
- ייסה נחמני — לבר המצוה של בנו
- סנקס ששון — להולדת הבן

- משה ניימן — רב חובל
- יהוזקאל מיטער — מכונאי ראשי
- היים דם ארי — מכונאי שלישי
- מרדכי קבלו — חשמלאי
- יוסה קומדיה — חשמלאי
- דאובן שפיט — חובל ראשון
- מיטאל הוסטיג — מכונאי ראשון
- יעקב כרוד — חובל שלישי
- היתרים אלה הוצאו לאחרונה
- ע"י משרד התחבורה
- מרק מרצקי — חובל שני, הר הכרמל
- רפאל ניימן — חובל שלישי, הר סיני

EL YAM LOG

MAGAZINE FOR SEAGOING AND SHORE PERSONNEL
OF "EL YAM"

No. 74

עורך ראשי רב חובל י. הורוביץ

SUMMER 1981.

הודפס ברפוט אופק חיפה

Printed in Israel